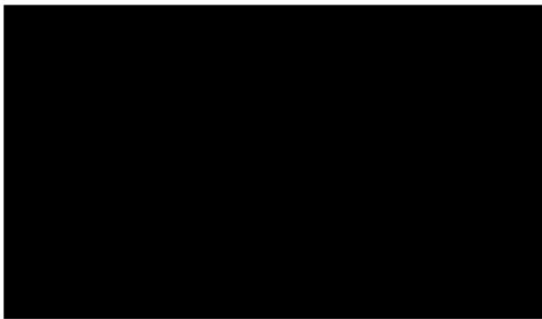

Farkó Attila

Alkotmánybíróság

újsáka

Ügyszám: IV/352-7/2019.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/352-10/2019
Érkezett:	2019 JÚN 03.
Példány:	1
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	lu

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A fenti ügyiratokból ügyben küldött hiánypótlásra való felhívásnak az alábbiak szerint teszék elugul.

ly, az 2011. évi CH. törvény (Abtv.) 26 § (1) bekezdésének való megfelelés.

az Alaptörvény XXVIII. cikke egy helyen sorolja fel a büntetőjog legfontosabb anyagi és eljárásjogi elvét. Ezen elvek szorosán összefüggésben állnak a B, cikk (1) bekezdésében megfogalmazott jogállamiság elvével. Több az Alaptörvény 24 cikkében megfogalmazott elv egyúttal feltételként is így együtt kell őket értelmezni álláspontom szerint.

az nulla poena elv értelmezése során egyértelműen megállapítható, hogy nekem, mint alkotóknak a büntetőeljárással szemben előre meg kell ismerem, hogy hogyan, milyen szabályok alapján állapítják meg büntetési mértékét / Ez az előreláthatóság nem csupán a konkrét büntetési mérték és mértékkel vonatkozik, hanem a felbontásról szóló szabályainak összességük.

az büntetőeljárással szemben 1938. évi XIX. törvény (úgi Be) 72 § (2) bekezdése és a büntetőeljárással szemben 2017. évi XC. törvény (Be) 146 § (1) bekezdése nem tartalmaz konkrét szabályt, előírást, csupán szubjektív

Lehetőséget biztosít az olyan ügyek egyesítése, ahol az érintett okos.
Ez a szubjektív mérlegelés lehetősége ellentétben a tisztességes
eljárás elvvel, az elérhető felelősség vonás szabályával és a jog-
államiság elvvel. Ez utóbbival különösen azért ellentétben, mivel egy
jogállamban csak törvény és jogszabály alapján lehet az egyenlő szem-
ben eljárni. Itt a jogszabály egyéni szempontokra alapoz, vagy az eljáró
hatóság "kedve", vagy lefélétségére bízva az eljárás: csúszkány
rígkálytásait, akkor nem beszélhetünk jogállamról. A büntetőeljárásnak
pontosság, közhatal és egyértelmű szabályok alapján kell folytatódnia,
hogy minden szempontja pontosan előre látható legyen.

Itt jutnak alapjában látható, hogy a régi Bt 72 § (2) bekezdése és a
Bt 146 § (1) bekezdése alaptörvény-ellenes és mivel nem szemben az jog-
szabályok alkalmazásával (nem alkalmazhatósággal) jöttek el, így sérült a
tisztességes eljárásról, pontosan elbíráskodásról való jogom. Jogorvoslati lehe-
tőségeim nem kimerültek, a Debreceni Járásbíróság 34. B. 260/2015/10. sz.
ítélés írottai közt megfogalmazható, hogy minden panaszom, tiltakozásom
ellenében a bíróság közölte, hogy ügyem egyesítése nem kötelező és
az egyesítési indítványomra sem kötelező indokolni a hatóságnak, hogy
miért utasított el, sőt elutasító határozat hozatala sem kötelező. Ez
mellékesen a büntetőeljárásban adott jogaim számukra kért, ami szem-
ben Alaptörvény-ellenes.

2, Az Abtv. 27 §-nak való megfelelés.

Ez 1, pontban leírt tényekből megállapítható, hogy az alappályban
adott bíróság és az ügyész is a főjüket adó kötelezettségük el-
lenében a tisztességes eljárás elvét és a büntetőeljárás alapjait elvet,
valamint az Alaptörvény XXVIII. cikkében megfogalmazott elveket megsértik

hozta kérem szembe döntést.

2014. decemberben a Budapesti XIV. kerületi rendőrkapitányság a különböző rendőrhatalóságok ált. folyamathatalmú ügyek egyesítése megvalósítására, mivel indítványok alapján előzetes letartóztatásba helyezték. Egyes ügyeket egyesítették megvalósításra, amelyekben még nem gyomósítottak még, viszont a gyomósítást ez köntös d. a XIV. kerületi ügyészség „Zalai egyesítés” címmel ezt hatályon kívül helyezte. Így került az ügy a Debreceni Rendőrkapitányságra, ahol kihallgatás-titkár bismertve - és a kihallgatás során kérték az ügy egyesítését a Budapesti főhatóság eljöréshez, mivel az egy eljárásban való elbírálás - a bismertve, az országos jellegű események és az egyedi elbírálás tekintetével - célszerű volt. Indítványomat az ügyészség figyelmen kívül hagyta, nem reagált rá. A Debreceni Bíróság ügyemben tárgyalást tartott ki, ami folyton passzívul eltem indítványom el nem bírálása miatt. A bíróság határozatában és a tárgyalás során is kiemelte, hogy az ügyészség új döntést akar, döntését nem börtön indokolni, a büntetőeljárás törvény egyesítése vonatkozó szabályai nem tartalmazzák rendelkezést, amely alapján a bíróságnak, vagy akár az ügyészségnek lenne kelleme volna.

Ez sérti az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljárásról való jogomat

Mivel az is megállapítható, hogy a bíróság más ügyekben az ügyek egyesítése mellett döntött az egyszerű elbírálás miatt, valamint ezért mert a külön elbírálás joghátrányt okozhat, ezért - bár szabványos is joghátrányt okozhat a külön elbírálás, mert így 3 külön ügyből összesen 6 év 4 hónap büntetést kaptam, míg egy eljárásban elbírálva a középmentek közeli ítélettel számolva 3 év 6 hónap maximális ítélet kaphattam volna - a törvény előtti egyenlőséghez való jogomat

is megszüntették.

Ezen felül felmerül, hogy a bíróság ítéletében - mivel az ügyészség és a rendőrség nem egyesítette újból az ügyüket - súlyosbító körülményként ítélte meg, hogy valamelyik szemben más bíróság előtt folyamatban volt eljárás, miközben ezt pont a valamelyik szemben eljáró bíróságok okozták. Ezzel olyan dolog miatt súlytottak büntetéssel, ami nem bűncselekmény, tehát ezért nem ítélték volna súlyosabban meg. Ez a nullum crimen elvnek megsértése.

Júrel az ügyek egyesítésének elmaradása miatt - mivel az a tudomással nélkül történt a védemelés előtt - a védemelés után nem állhat jogorvoslattal, valamint minden egyéb jogorvoslati lehetőséget kimerítettem, így az Abtv. 27 § alapján alkotmányjogi panasz benyújtására lehetőségen van.

3, Az Abtv. 52 § (1) bekezdésének és (4) bekezdésének való megfelelés.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítványon tekintetbe véve az Alaptörvény 24. cikk c, és d, pontja és (3) bekezdés a, és b, pontja határozza meg, valamint az Abtv. 26 § (1) bekezdés a, és b, pontja, a (2) bekezdés a, és b, pontja, valamint a 27 § a, és b, pontja.

Kérem a Tisztelet Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Be 146 § (1) bekezdésének alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 41 § (1) bekezdés alapján semmisítse meg, kötelezze a jogszabályalkotót arra, hogy egyetemes feltételékhöz kötött minden szabályozás az ügyek egyesítését, attól való eltérés kizárásával.

Állapítsa meg a régi Be 72 § (2) bekezdésének alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 41 § (1) bekezdés alapján az alkotmányosságot kényszerítse ki.

Kérem, hogy a bíróság a szerkesztett Debreceni Járásbíróság 34. B.
260/2015/10 számú ítéletét - amely a Debreceni Törvényszék K. Bf. 430/2015/8
sz. ítéletével lett jogerős és a kúria Bfv. II. 752/2018/6. sz. végzésével helyben
lett hagyva - az Abtv. 43 §-ának megfigyelésén - mivel alaptörvény-ellenes
döntés, ítélet született - semmisítse meg.

Ut kizárkózott jogszabályi rendelkezések - régi Be 42 § (2) bekezdés
és Be 146 § (1) bekezdése - az előbbiek miatt alaptörvény-ellenes.

Uz Alaptörvény 3. cikk (1) bekezdésével együtt értelmezett és a XXVIII. cikk-
ben felsorolt büntetőjogi alapelvok és eljárásjogi szabályok megkö-
vetelik, hogy a büntetőeljárás lefolytatásának szabályai előrelát-
hatóak, közzétételre legyenek. Ut szabályoknak olyannak kell, hogy le-
gyenek, hogy az eljárásban résztvevők - legyen az az elterelt, védő - a kö-
teltségüket és jogukat pontosan tudják, ismerjék.

Ut szerkesztett jogszabályi rendelkezések ezzel szemben nem egyértel-
műek, a jogalkalmazó számára - az az indoklási kötelezettség nél-
küli - feladatokat biztosít arra, hogy a terheltek között különbsé-
get tegyen szabályozás, vagyoni helyzet és egyéni szimpotia alap-
ján - ami az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének és az 1893. évi XXXI. tör-
vénnyel kihirdetett és az Alaptörvény 9. cikk (3) bekezdése folytán alkotmányos
jog-ÉFEE megsértése. Ut jogszabályokban "egyesítheti" "ha - célkerü" -
 kifejezések alkalmazás - jogi végzettség nélkül is felismerhető - olyan
feladatokat biztosít a jogalkalmazó számára, amivel az az előre
büntethet, vagy jutalmazhat, megkülönböztethet, vagy dönthet szimpotia alap-
ján is. Teljesen világos, hogy a jogalkalmazók (üggyészség, nyomozó hatóság,
 bíróság) leterheltek, sok esetben találkoznak visszaeső bűnelkövetők-
 kkel, de ez a permisszív jelleget jogszabály olyan felhatalmazást, lehe-
 tőséget ad a kezükbe, hogy ed abszurdum az sem lenne jogellenes,

hogy egy büntetőbíró az általa elküldött minden eseteleményt - még ha egy időben is törtéte el a eseteleményeket - közből itéllet alapján, mert nem egyesítik az ügyeit és az összbüntetési eljárás során - az összbüntetés juttatásból kizárólag, mivel az együttes esetelemények és a közérmetek szabály nem szövegezték - akár a büntetési tétel maximumát is megközelítje - a büntetés kiemelési maximumokkal.

Az megközelítést bírói döntések az alábbiak miatt Alaptörvényellenesek:

Az Alaptörvény 3. cikk (1) bekezdésével együtt értelmezve, a büntetőjogi anyagi és eljárásjogi elvét tartalmazó XXVIII. cikkben lévő elv megköveteli, hogy a bíróság ne csak a büntetés kérdésében döntsön pro és kontra a védhetőség indítványára alapján, hanem vizsgálja azt is, hogy a büntetőeljárás törvényesen zajlott-e, az ügyész által felügyelt nyomozás, nyomozati esetelemények jogszerűek voltak-e és hogy a védhetőség a törvényi kötelezettséget - a jogszabályi és az Alaptörvényi is - betartotta-e és az eljárásban terheltként szereplő védett mindegyik szövegezték biztosított jogot biztosították-e.

Esetemben az nem volt így. Még a nyomozó hatóság próbált mindezt megtenni, viszont az ügyész csak csupán - elők is becsomagolt érte, de így látom - a beismerés miatt, statisztika és sikerességi rata miatt azokkal foglalkozott, hogy gyorsan lezárja az ügyet. Ezért nem foglalkozott egyesítés: indítványommal. Sőt azokkal sem, hogy az elméletileg kiemelték rában az egyetlen nyomozati kihallgatásommal sem volt ott, továbbá nem gondoskodott arról, hogy mivel más ügyből letartóztatott voltam és csak ülésezőtt kapcsolattartókkal érintkezhettem a folyamatban lévő eljárásban kiemelték rában a bvi. indítvány megküldése, hogy nekem a kapcsolatot felkéssem. Ez nem csak jogszabály-

sítés, de az Alaptörvény megsértése, figyelemkivételhogysa.

És a bíróság döntésével „szentesítte”, hogy a büntetőeljáráshoz az ügyész jogszabályt, alaptörvényt séthet és ennek következménye sincs. A bíróság a tárgyalás előkészítése során érdekes módon kényszerűen gyorsan tudott tárgyalást kitűzni, tulajdonképpen a nyomozás lezárását követően 45 napon belül, míg más hasonló esetekben az hónapokba telik. Nem is vizsgálta törvényi köteleességét, hogy valóban tartózkodni-e az eljárás elmulasztása vizsgálati hogy az ügyész betartotta-e jogszabályi kötelezettségét, ezzel a tisztességes, póstatlan bírósági eljárás alkotmányos kötelezettségét mulasztotta el teljesíteni.

Valószínűleg nem jövök messze az igazságtól, hogy a bíróság az alapjára ítelt meg, hogy u.n. „utazó bűnöző” vagyok - ahogy a tárgyaláson is neveztek - aki lakhelyétől távol kint el bűncselekményt, ami „külvárosi eltilendő”. Ezzel a bíróság a póstatlanosság megsértése mellett megkülönböztetést is elkövetett bont szem. Ez alkotmányellenes is természetesen sérti a jogállamiság elvét, tehát megkérdőjelezhető, hogy a bírósági ítélet alaptörvény-ellenes, valamint az is hogy az eljárás - az ügyész részéről - is alaptörvény-ellenes volt, mivel nem biztosították az alaptörvényben biztosított szabad rendelkezés, indítványozási jogomat, illetve nem bírelték el őket.

Továbbá alapjára kérem a Tisztelet Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a fennsorolt bírósági ítélet és jogszabályok alaptörvény-ellenességét.

Tisztelettel

Féli

Budapest 2019.05.27.

